

ODVJETNIK
ANTE ŠEPAROVIĆ

Ilica 400, Zagreb

e-mail: ante.separovic@odseparovic.com

mob: 091 400 4321 tel: 01 4813 793

Zagreb, 5. prosinac 2025.

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

putem

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Na poslovni broj: **St-2788/2024**

Osoba ovlaštena za zastupanje dužnika po zakonu do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnoga postupka: **Rustem Zogaj**, OIB: 02945411365, Zagreb, Borovci 17
zastupan po Anti Šeparoviću, odvjetniku iz Zagreba

ŽALBA OSOBE OVLAŠTENE ZA ZASTUPANJE

- protiv rješenja o otvaranju stečajnog postupka Trgovačkog suda u Zagrebu od dana 27. studenog 2025. godine pod poslovnim brojem St-2243/2024-37

I. Osoba ovlaštena za zastupanje dužnika po zakonu do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnoga postupka (dalje u tekstu: *podnositelj žalbe*) je opunomoćio Antu Šeparovića, odvjetnika u Zagrebu, Ilica 400 za zastupanje u ovom predmetu te se predlaže Naslovnom sudu sve odluke dostavljati izravno na adresu imenovanog punomoćnika ili putem sustava e-komunikacije.

Dokaz: punomoć

Podnositelj žalbe podnosi žalbu protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu od 27. studenog 2025. godine pod poslovnim brojem St-2243/2024-37 u kojem je rješenju u tč. I određeno kako se otvara stečajni postupak nad dužnikom IMING d.o.o., Zagreb, Tkalčićeva ulica 81, OIB: 85087069236, u tč. II je imenovan stečajni upravitelj te je se u daljnjim točkama pozivaju vjerovnici na prijavu tražbine i zakazuje ročište u stečajnom predmetu.

II. Protiv pobijanog rješenja, podnositelj žalbe u odnosu na sve točke izreke rječenja te samo rješenje u zakonskom roku izjavljuje žalbu iz svih zakonom dopuštenih razloga, a posebice zbog:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka,
- pogrešno i/ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
- povrede materijalnog prava.

III. Podnositelj žalbe iznosi kako pobijano rješenje i dijelovi obrazloženja istoga predstavljanju pogrešnu primjenu materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

Prvostupanjski sud prilikom donošenja pobijanog rješenja, a iako to čak i navodi u obrazloženju pobijanog rješenja, nije provjerio stanje nesposobnosti za plaćanje dužnika kao niti međusobne činjenične navode koje dovodi u svezu u samom obrazloženju pobijanog rješenja.

Naime, uvidom u spis predmeta (ekomunikacija) zaista se može utvrditi kako je 27.11.2025. godine u spis predmeta priložen dokument izdane od strane Financijska agencija sa datumom 27.11.2025. godine, ali u tom dokumentu stoje sasvim suprotni i drugačiji navodi od onoga koje navodi prvostupanjski sud u svojem obrazloženju.

Prvostupanjski sud u tč. 2 obrazloženja pobijanog rješenja iznosi:

“Republika Hrvatska koja je 6.10.2023. podnijela prijedlog u kojem je navela kako je dužnik nesposoban za plaćanje jer je njegov račun u blokadi duže od 60 dana, navodeći kako prema dužniku ima potraživanje u iznosu od 343.688,35 EUR,”

Dakle, u obrazloženju odluke kojom se otvara stečajni postupak nad dužnikom u studenom 2025. godine, unosi se činjenična tvrdnja o postojanju tražbine vjerovnika od prije dvije godine i dva mjeseca (točnije činjenice iz prijedloga od 6.10.2023. godine) bez da se i na koji logički i razumni način iznosi obrazloženje veze između činjenice koja je postojala prije više od dvije godine od donošenja pobijanog rješenja i činjenica koje postoje na dan donošenja pobijanog rješenja.

Dodatno, činjenica postojanja tražbine jednog vjerovnika koju prvostupanjski sud dokazuje tako da u obrazloženju pobijanog rješenja iznosi navodi iz prijedloga od 6.10.2023. godine, u vrijeme donošenja pobijanog rješenja uopće ne postoji.

Naime, da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio činjenično stanje na pravilan način, mogao je utvrditi kako iz potvrde od 27.11.2025. godine uopće ta činjenica nije točna te ne odgovara dokazu u spisu predmeta na koji se sam prvostupanjski sud poziva.

U potvrdi FINA-e od 27.11.2025. godine (urudžbirane u spisu predmeta pod poslovnim brojem St-2243/2024-36), tražbina Republike Hrvatske postoji **po potpuno drugoj osnovi** te za **potpuno (puno manji) drugi iznos- za iznos od 284,91 EUR.**

Dakle, prvostupanjski sud je već u toj početnoj tč. 2 obrazloženja pobijanog rješenja ostvario žalbeni razlog pogrešnog i nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava te u vezi s tim i povrede pravila postupka.

Nadalje, prvostupanjski sud u pobijanom rješenju ostvaruje i daljnje žalbene razloge počevši od tč. 2 obrazloženja pa do točke 19. obrazloženja pobijanog rješenja.

IV. Nad dužnikom je vođen stečajni postupak ispred Trgovačkog suda u Zagrebu, ali i ispred stalne službe u Karlovcu pa dužnik ne samo da nije znao trenutni poslovni broj nego nije znao niti fizički mjesto na kojem postoji spis njegova predmeta.

Dužnik je u ovom postupku zaista bio mišljenja kako je vjerojatniji dobitak istoga na nekoj nagradnoj igri nego stalni, određeni, točan i konkretan poslovni broj predmeta pod kojim se ovaj stečajni postupak vodi.

U takvom nepreglednom sustavu sudskih poslovnih brojeva te sudske uprave, dužniku biva zakazano ročište radi rasprave o pretpostavkama za otvaranje stečajnog postupka za dan 26. studeni 2025. godine te se na e-oglasnoj ploči obavlja dostava podneska dva sata prije početka ročišta - 26.11.2025. 09:09 te dostava drugog podneska 14 minuta prije održavanja ročišta - 26.11.2025. 10:46. (ročište je zakazano za 26. studeni 2025. godine u 11:00h).

Osim što dužnik ne zna niti u jednom trenutku koji je poslovni broj njegovog predmeta jer se isto mijenja stalno te se dužnik o tome ne obaviještava niti mu se daje obrazloženje zbog čega se to događa, dužniku se niti dostava ne obavlja zakonito već se u predmetu pod poslovnim brojem St-2243/2024 isti dan, samo dva sata odnosno 15 minuta prije ročišta, obavlja dostava podnesaka, i to baš podnesaka jednog predlagatelja čija je tražbina sporna te za kojeg nije važno je li stečajni, razlučni odnosno je li uopće vjerovnik u postupku - društvo NLB.

Naime, prvostupanjski sud podneske zaprimljene na spis predmeta pod poslovnim brojem St-2243/2024 počevši od podbroja 23 do 31 **uopće ne objavljuje na e-oglasnoj ploči** (vidljivo i pregledom na e-oglasna ploča i u sustavu ekomunikacija) iako je jedini način da se dužnik upozna sa stanjem predmeta objava istoga na e-oglasnoj ploči uz primjenu čl. 12 st. 3 Stečajnog zakona.

Dodatno, prvostupanjski sud podneske zaprimljene na spis predmeta pod poslovnim brojem **St-2243/2024-32** objavljuje na e-oglasnoj ploči **sat vremena i 51 minutu , a podnesak pod poslovnim brojem St-2243/2024-33 objavljuje 15 minuta prije ročišta na temelju kojeg je utvrđeno odbiti prijedlog dužnika radi pristupanja dugu i otvoriti stečajni postupak** (datum i vrijeme objave s e-oglasne ploče: (26.11.2025. 09:09) te (26.11.2025. 10:46)), dok je ročište bilo zakazano i održano za 26.11.2025. godine u 11:00h.

Navedeno postupanje je protivno čl. 12 st. 3 Stečajnog zakona, ali i temeljnim pravilima postupka i načelu neposrednosti te načela *audiatur et altera pars*.

Takvo postupanje je nezakonito te dovodi do velike pravne nesigurnosti jer dužnik ne dobiva pozive ili obavijesti na svoju adresu sjedišta ili prebivališta ranijeg direktora, čak ne dobiva ni dostavom na e-oglasnoj ploči te protekom zakonom određenih rokova za urednu dostavu, nego se dostava dužniku obavlja par sati odnosno minuta prije ročišta.

Navedeno predstavlja žalbeni razlog te predstavlja pogrešnu primjenu čl. 12 SZ-a.

Isto tako, čl. 16 SZ-a određuje da se može provesti jedinstveni postupak, ali taj članak ne određuje da to prvostupanjski sud može raditi svakovremeno i bez da o tome obavijesti dužnika, ranijeg direktora ili pravnog subjekta nad kojim se vodi postupak.

Dodatno, isto je protivno i Sudskom poslovniku te Pravilniku o radu u sustavu eSpis.

V. Prvostupanjski sud također pogrešno primjenjuje čl. 124 SZ-a te izravno svojom odlukom proturječi postojećoj sudskoj praksi VTS RH izraženu kroz odluke pod poslovnim brojem - Pž-675/2025, Pž-2314/2023, Pž-1649/2024.

U navedenim odlukama se jasno iznosi kako se dužniku treba omogućiti pristupanje duga u situaciji kad se to osnovano traži te upravo iz tog razloga čl. 124 SZ-a predviđa i moguću odgodu ročišta radi ispunjavanja svih formalnih uvjeta za pristupanje duga.

Dužnik je jasno iznio sve potrebne činjenice i dokaze radi provedbe pristupanja duga i primjene čl. 124 SZ-a, a u trenutku pisanja ove žalbe i dalje postoji namjera i mogućnost za provedbu pristupanja duga.

Dokaz: izjava društva Adria holiday resort d.o.o. koje ima namjeru pristupiti dugu dužnika od 4.12.2025. godine

Isto tako, postojeća sudska praksa jasno ukazuje kako nesposobnost za plaćanje postoji kad se ista utvrdi i kad uz nju ne postoji pristupanje duga.

Dodatno, prvostupanjski sud pogrešno želi prikazati postupanje dužnika kao postupanje kojim se odugovlači postupak, a pogrešno utvrđuje i primjenjuje čl. 124 SZ-a jer dužniku nije dana niti jedna mogućnost za provedbu čl. 124 SZ-a i pristupanje duga.

Naime, pristupanje duga se razmatra kroz stečajni razlog nesposobnosti za plaćanje te upravo postojeća sudska praksa omogućava da se taj stečajni razlog, ako uopće postoji, isključi kroz primjenu instituta pristupanja duga predviđenom u čl. 124 SZ-a.

Prvostupanjski sud to tako ne razmatra već strogim i suviše formanim pristupom iznosi kako je izostanak forme pristupanja duga već dovoljan razlog da se primjena tog instituta izbjegne.

Navedeno predstavlja pogrešnu primjenu čl. 124 SZ-a jer isto predviđa da se u slučaju izostanka određene potrebne forme može odgoditi ročište te ostaviti dovoljno vremena za ispunjavanje formalni uvjeta.

VI. Nadalje, a uvažavajući slijed činjenica i navoda iz obrazloženja pobijanog rješenja, prvostupanjski sud je u točki 12 pobijanog rješenja utvrdio postojanje stečajnog razloga dužnikove nesposobnosti za plaćanje i to sve jer je prvostupanjski sud utvrdio postojanje stečajnog razloga dužnikove nesposobnosti za plaćanje na način da predlagatelj Republika Hrvatska u svojem podnesku od prije dvije godine (6.10.2023. godine) iznosi postojanje tražbine u iznosu od 343.688,35 EUR, a što po obrazloženju prvostupanjskog suda proizlazi iz FINA-ine potvrde datirane dana 27.11.2025. godine prema kojoj je račun dužnika blokiran s iznosom neizvršenih obveza od 171.283,49 EUR i to sve u odnosu na navode predlagatelja za koje prvostupanjski sud smatra potpuno irelevantnim jesu li razlučni ili stečajni vjerovnici.

Sve navedeno svakako predstavlja pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje te dovodi do zaključka kako pobijano prvostupanjsko rješenje ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a osobito jer je izreka rješenja nerazumljiva odnosno proturječi sama sebi ili razlozima odluke te u rješenju ne postoje razlozi o odlučnim činjenicama.

Dakle, potpuno je jasno da sud ne može utvrditi postojanje tražbine u iznosu 343.688,35 EUR u odnosu na jednog predlagatelja, a da potom taj iznos uopće ne postoji već da taj isti predlagatelj u FINA-inoj potvrdi ima iznos blokade u visini od 284,91 EUR.

Isto tako, potpuno je jasno da sud ne može obrazlagati postojanje založnog prava, a da pri tome uopće ne ispituje zakonske pretpostavke koje moraju biti ostvarene.

Također, prvostupanjski sud ne obrazlaže niti daje jedan pravno osnovan navod zbog čega je priznat status predlagatelja društvu NLB, iako to ne bi trebalo biti tako te ne daje niti jedan navod u obrazloženju zašto ne prihvaća argumente dužnika izražene tijekom cijelog postupka u odnosu na nepostojanje tražbine NLB-a.

Naime, podnositelj žalbe smatra nužnim iznijeti daljnje navode na koje se u pobijanoj odluci prvostupanjski sud ne osvrće.

U prvom redu, dužnik iznosi kako u ovom postupku **nisu ispunjeni zakonski uvjeti za vođenje stečajnog postupka, nisu ispunjeni zakonski uvjeti u vidu postojanja stečajnih razloga, nesposobnosti za plaćanje i prezaduženosti.**

Dužnik ističe kako u ovom postupku neovlašteni podnositelj trgovačko društvo NLB InterFinanz AG u liquidation, Švicarska, Zürich, Beethovenstrasse 48, OIB: 43668676136 (cijelo vrijeme u tekstu: NLB) sudjeluje u postupku kao podnositelj prijedloga za otvaranje stečajnog postupka iako isti nije vjerovnik te isti nema tražbinu prema dužniku jer je ista predmet parničnog postupka koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1882/2017.

Naime, dužnik prvenstveno iznosi **kako je tražbina NLB-a sporna, ista je predmet tekućeg sudskog parničnog postupka koji se vodi pred sudom (Trgovačkim sudom u Zagrebu) pod poslovnim brojem P-1882/2017 te je ista u pravnom smislu sporna u pogledu osnove, nastanka i visine same tražbine.**

Dodatno, NLB u svojem prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nije ispunio sve zakonske pretpostavke koji isti mora ispuniti kao vjerovnik, stoga je isti procesno nedopustiv te se isti treba odbaciti.

U prvom redu, a u odnosu na postojanje stečajnih razloga, sve kako je to i potvrdio Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u svojoj odluci od 9. listopada 2024. godine pod poslovnim brojem PŽ-3925/2024-2, jasno i nedvojbeno se iznosi kako je u ovom stečajnom predmetu potrebno utvrditi postojanje oba stečajna razloga te se u obrazloženju odluke višeg suda navodi u tč. 11 obrazloženja:

*“...prvostupanjski je sud, kada je (nepravilno) ocijenio da je tuženik postao u međuvremenu postao sposoban za plaćanje, **bio dužan utvrđivati i postojanje drugog stečajnog razloga, prezaduženosti iz odredbe čl. 7. st. 1. SZ-a, a što on nije učinio.**”*

Već je iz navedene kratke, ali jasne konstatacije i utvrđenja višeg suda, moguće zaključiti kako je u ovom predmetu nužno utvrditi postojanje oba stečajna razloga.

Naime, dužnik je više nego jasno svojim prijedlogom za primjenu čl. 124 SZ-a glede pristupanja dugu doveo do moguće supstitucije nesposobnosti za plaćanje, a u odnosu na prezaduženost ista ne postoji jer je vrijednost imovine dužnika veća od iznosa obveza.

Već na prvi pogled, a bez ikakve detaljnije analize stanja predmeta, imovine ili financijsko-pravne prirode stečajnih razloga u ovom predmetu, moguće je utvrditi kako u

ovom stečajnom predmetu ne postoji stečajni razlog prezaduženosti jer imovina dužnika - nekretnina u vlasništvu dužnika, u višestrukom iznosu svojom tržišnom vrijednosti premašuje iznos svih obveza koji možebitno postoje kod dužnika.

Kad prezaduženost ne bi bio stečajni razlog, onda bi svaki stečajni postupak završavao viškom u završnoj diobi te višak pri završnoj diobi onda ne bi bio izuzetak jer se ne bi razmatrala vrijednost imovine dužnika u odnosu na obveze u trenutku odluke o prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka.

Stoga se može opravdano postavljati pitanje zašto i tko želi pokušati pokrenuti stečajni postupak nad pravnim subjektom koji nije prezadužen jer vrijednost imovine istoga višestruko premašuje iznos potencijalnih tražbina stečajnih vjerovnika u postupku.

Štoviše, sam dužnik vodi i parnični postupak pred naslovnim sudom protiv NLB-a (parnični postupak pod poslovnim brojem P-1882/2017, koji se vodi pri ovome sudu) u odnosu na razlučnog vjerovnika NLB jer isti nema status stečajnog vjerovnika, isti nema tražbinu odnosno ista je sporna u visini i osnovi, nije sudjelovao niti na jedan način u ranijem predstečajnom postupku i sklopljenoj predstečajnoj nagodbi te isti nije dokazao pretpostavke koje razlučni dužnik mora dokazati u situaciji kad je razlučni vjerovnik podnositelj prijedloga za otvaranje stečajnog postupka te je isti u postupku likvidacije zbog očito pogrešnih, možebitno i nezakonitih poslovnih odluka.

Svako se može zaključiti kako je NLB-u u pravnom i financijskom interesu da se navedena parnica ne vodi jer može utvrditi činjenice i okolnosti koje nisu prihvatljive NLB-u.

Konačno, u poslovnim knjigama dužnika kao i u financijskim izvješćima te odgovarajućim dijelovima istog poput balance i dr. je tražbina NLB-a označena kao sporna te je i na taj način putem javne isprave koja je javno dostupna moguće utvrditi spornost tražbine NLB-a.

Stoga, navod jednog pravnog subjekta koji nema status stečajnog vjerovnika, a sporan je status i razlučnog vjerovnika, te čija tražbina je sporna, prihvaćati kao osnovu za utvrđenje činjeničnog stanja, nije prihvatljivo, zakonito niti dopušteno.

Nadalje, pravni subjekt NLB, nije ovlašten podnositelj prijedloga za otvaranje stečajnog postupka u ovom postupku te se **prijedlog istoga treba odbaciti.**

Naime, prijedlog za otvaranje stečajnog postupka koji podnosi razlučni vjerovnik mora sadržavati sve pretpostavke koje se u čl. 109 Stečajnog zakona propisuju, a nije potrebno da isti dokazuje postojanje onih pretpostavki koje predlaže neki drugi stečajni vjerovnik, a sam stečajni sud utvrđuje postojanje istih.

Dakle, čl. 109 st. 3 Stečajnog zakona regulira:

*“(3) Razlučni vjerovnik kojemu je **dužnik osobno odgovoran** **ovlašten je** podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka **ako učini vjerojatnim da tražbinu neće moći potpuno namiriti iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo.**”*

Pravni subjekt NLB u ovom postupku nije dokazao niti jednu od navedenih pretpostavki, njegov prijedlog za otvaranje stečajnog postupka je podnesen kao prijedlog stečajnog vjerovnika te ne ispunjava niti jednu od gore navedenih zakonskih pretpostavki.

U prvom redu, NLB nije vjerovnik koji je sudjelovao u predstečajnom postupku provedenom nad dužnikom te u kojem postupku je dana 2. ožujka 2021. godine od strane Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem St-1884/20-11 doneseno rješenje o odobravanju sklapanja predstečajne nagodbe te stoga isti nema status osobnog dužnika.

Dakle, već izostaje element koji se spominje u petoj riječi glavne zakonske definicije ovlaštenog podnositelja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka.

Dodatno, NLB niti na koji način u ovom postupku nije dokazao, pa ni učinio vjerojatnim, postojanje svoje tražbine.

Naime, dužnik protiv pravnog subjekta NLB vodi parnični postupak te je tražbina pravnog subjekta NLB-a pravno sporna u pogledu osnove i visine. Isto tako, čak i da tražbina vjerovnika NLB-a postoji, isti nije dokazao razloge koje Stečajni zakon predviđa za podnositelja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka u odnosu na razlučnog vjerovnika.

Dakle, tražbina vjerovnika NLB je ne samo predmet parničnog postupka koji se vodi između stranaka ispred naslovnog Suda već, i kad ista ne bi bila sporna, osigurana je zalogom na nekretnini čija vrijednost višestruko premašuje vrijednost same sporne tražbine.

Upravo iz navedenih razloga i postoji zakonska odredba iz čl. 109 st. 3 SZ-a jer nije svrsishodno niti procesno ekonomično voditi stečajni postupak za samo jednog razlučnog vjerovnika, i to štoviše u ovom predmetu u odnosu na razlučnog vjerovnika čija tražbina je sporna u pogledu osnovanosti, postojanju i visini kao i u smislu postojanja založnog (razlučnog) prava koje je akcesorno pravo nesporne tražbine, a što je sve predmet tekućeg parničnog postupka.

Nadalje, NLB nije ovlašten podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnog postupka na način kako ga je u ovom postupku podnio NLB te je takvim prijedlogom - podneskom NLB propustio dokazati i navesti sve zakonske pretpostavke iz čl. 109 st. 3 Stečajnog zakona već se vodio jedino i isključivo načelom da je isti vjerovnik iako to nije točno, stoga je takav prijedlog NLB-a trebalo odbaciti u ovom postupku, a sve sukladno čl. 10 Stečajnog zakona, u svezi s čl. 109 st. 1 i st. 4 Zakona o parničnom postupku.

Dakle, konačno, u ovom postupku, a u odnosu na pravni subjekt NLB, **postoji osnovano osporavanje tražbine i statusa razlučnog vjerovnika jer je tražbina pravnog subjekta NLB-a predmet tekućeg parničnog postupka koji se vodi pred naslovnim Sudom dok svojstvo istoga kao stečajnog vjerovnika u ovom postupku ne postoji**, štoviše u odnosu na istog ne postoji niti svojstvo vjerovnika, iz svih gore navedenih razloga.

Slikovito prikazano, u ovom postupku, dopušta se vođenje postupka od strane neovlaštenog podnositelja NLB-a, sa sadržajem prijedloga za otvaranje stečajnog postupka koji se odnosi na sasvim drugu skupinu vjerovnika, bez da je neovlašteni podnositelj dokazao i jednu pretpostavku koju zakon određuje da nesporni razlučni vjerovnik mora dokazati kad je ovlašteni podnositelj prijedloga za otvaranje stečajnog postupka i to sve za razlučnog vjerovnik koji ima spornu tražbinu o čijem postojanju, osnovi i visini se vodi tekući parnični postupak pred naslovnim Sudom te čije je postojanje razlučnog (založnog) prava sporno.

Zaključno, prvostupanjski sud navodi navodno otuđenje imovine dužnika, na to ukazuje i NLB, a upravo je to "otuđenje" imovine provedeno kroz sudski ovršni postupak, na koji je

suglasnost izričito i dao NLB te je sve provedeno kroz formalne i službene odluke suda, bez da je dužnik ikoga oštetio ili ostvario ikakvu korist za sebe.

Sve navedeno jasno može dovesti do zaključka o postojanju žalbenih razloga u odnosu na pobijanu odluku prvostupanjskog suda.

VII. Pobijanim rješenjem se ne utvrđuje niti daje dovoljno razloga zbog koji je prvostupanjski sud subjektima u postupku priznao svojstvo predlagatelja.

Naime, prvostupanjski sud podnositelje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka ne analizira niti obrazlaže po kojoj pravnoj osnovi njihove tražbine postoje, a posebice se ne osvrće na niti jedan navod iz podneska dužnika od 12. ožujka 2025. godine.

Svrstavajući predlagatelje u jednu kategoriju, sve zapravo čineći ovisnim o procesnom pitanju, odnosno može li se provesti jedinstveni postupak za sve predlagatelje, prvostupanjski sud čini daljnje žalbene razloge.

Naime, prvostupanjski sud niti u jednom dijelu obrazloženja pobijanog rješenja ne navodi na koji je način utvrđeno postojanje zaključka o nemogućnosti namirenja založnog (odnosno nakon otvaranja stečajnog postupka - razlučnog) vjerovnika u odnosu na imovinu na kojima postoji založno pravo (razlučno pravo).

Time pogrešno primjenjuje čl. 109 st. 3 Stečajnog zakona koji jasno određuje kad razlučni vjerovnik može podnijeti prijedlog, a isto se čini ovisnim o dokazivanju namirenja iz vrijednosti predmeta na kojem postoji zalog (razlučno pravo).

Osim što predlagatelje svrstava u jednu kategoriju bez obrazlaganja ili dokazivanja iz kojih isprava/dokaza je drugačije zaključeno, prvostupanjski sud čisto usputno “prolazi” kroz činjenicu kako neki predlagatelji imaju i založno pravo na dijelu imovine pa onda u tč. 8 obrazloženja iznosi *“Na ročištu je pročitao i podnesak predlagatelja Republike Hrvatske od 6.10.2023....na kojim nekretninama Republika Hrvatska ima upisano založno pravo”* te u istom tom pasusu nastavlja i navodi *“...podnesak predlagatelja NLB...ima upisano založno pravo”*.

Iz navedenog je vidljivo kako prvostupanjski sud primjećuje postojanje založnog prava na imovini dužnika, ali s druge strane ne primjenjuje zakonsku odredbu o potrebi dokazivanja ostalih okolnosti kad postoji založno odnosno razlučno pravo u odnosu na status predlagatelja.

Izostanak navedenih analiza i obrazloženja je u protivnosti s postojećom praksom VTS RH izraženu kroz odluke - Pž 1101/2025, Pž-520/2024.

Nerazlikovanje pojedinih predlagatelja kao i izostanak analize pravnih osnova predlagateljevih tražbina i svrstavanje u ispravne kategorije pojedinih predlagatelja i podnositelja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, predstavlja žalbeni razlog te je u izravnom sukobu sa postojećom pozitivnom praksom Visokog trgovačkog suda RH izraženu u predmetima pod poslovnim brojem - Pž-9404/2013, Pž-66/2025, Pž-1101/2025.

VIII. Zbog svega navedenog, predlaže se u cijelosti usvojiti žalbu te ukinuti pobijano prvostupanjsko rješenje odnosno donijeti drugu na zakonu osnovanu odluku.

Podnositelj žalbe
po punomoćniku: